

(1 א)

א. שולחן ערוך יורה דעה הלכות תערובות סימן קי סעיף ג

ט' חנויות מוכרות בשר שחוטה, ואחת מוכרת בשר נבילה, ולקח מאחת מהן ואין ידוע מאיזה מהן לקח, הרי זה אסור, שכל קבוע כמחצה על מחצה דמי. אבל בשר הנמצא בשוק, או ביד עובד כוכבים, מותר, כיון שרוב החנויות מוכרות בשר שחוטה, דכל דפריש מרובא פריש.

ב. עיין מסכת כתובות דף טו עמוד א

אמרי דבי ר' ינאי: פרט לזורק אבן לגו. לתוך חבורת בני אדם כנענים וישראלים ... דאיכא תשעה ישראלים וכנעני אחד ביניהם, דהוה ליה כנעני קבוע, וכל קבוע כמחצה על מחצה דמי.

(2

עיין שו"ת תשב"ץ חלק ב סימן רסב

דבר ידוע הוא שהאיסור העומד במקומו יש לו חשיבות יותר מן האיסור הפורש ממקומו.

(3

רמב"ם הלכות שאר אבות הטומאה פרק יח הלכה ב

תשעה צפרדעים ושרץ אחד ביניהן ברשות היחיד ונגע באחד מהן ואינו יודע אי זהו ספיקו טמא, ט' שרצים וצפרדע ביניהן ברשות הרבים ונגע באחד מהן ספיקו טהור, זה הכלל כל ספק ברשות הרבים טהור עד שיאמר נטמאתי בודאי,

(4

עיין חזון איש אה"ע סימן

דלא מקרי קבוע אלא אם המאורע נעשה במקום שידענו שהיה שם הפוסל והאוסר אבל אם המאורע נעשה במקום שלא ידענו כלל אם היה שם הפוסל והאוסר לא מקרי קבוע.

[ב

(5

רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק ח הלכה ו

כיצד מאבד עבודת כוכבים ושאר דברים האסורים בגללה כגון משמשיה ותקרובת שלה שוחק וזורה לרוח או שורף ומטיל לים המלח.

(6

א. עיין מסכת בבא מציעא דף כו עמוד א

מעות שנמצאו לפני סוחרים בהמה - לעולם מעשר, בהר הבית - חולין. ובירושלים, בשאר ימות השנה - חולין, בשעת הרגל - הכל מעשר, ואמר רבי שמעיה בר זעירא: מאי טעמא - הואיל ושוקי ירושלים עשויין להתכבד בכל יום.

עיינ רש"י שם

ב.

ואפילו בשעת הרגל, ואף על פי שרוב מעות שבעיר מעשר, שעולי רגלים מביאין מעות מעשרותיהן לאכלם - לא שבקינן רובא דשתא ואזלינן בתר רגל, אלא אמרינן: מלפני הרגל נפלו כאן, וחולין הן.

(7)

א. שולחן ערוך אורח חיים הלכות שבת סימן שמד סעיף א

ההולך במדבר ואינו יודע מתי הוא שבת, מונה שבעה ימים מיום שנתן אל לבו שכחתו ומקדש השביעי בקידוש והבדלה. ואם יש לו ממה להתפרנס, אסור לו לעשות מלאכה כלל עד שיכלה מה שיש לו.

ב. מגן אברהם סימן שמד ס"ק א

אסור לו לעשות. ואף על גב דרוב ימים הם חול זה מקרי קבוע:

ג.

8) שולחן ערוך חושן משפט סימן רלה סעיף כא

מי שהוא עת שוטה ועת שפוי, ..כשהוא שפוי כל מעשיו קיימין וזוכה ..לאחרים ככל בן דעת. וצריכים העדים לחקור הדבר היטב, שמא... [ב] שטותו עשה מה שעשה.

9) שו"ת עין יצחק חלק ב - אבן העזר סימן ז

שאלה מעשה הי' בעיר פאריטש באחד שהוכה בשגעון ר"ל משך שנים רבות והי' עתים אשר הי' שפוי בדעת ולא עשה מעשה שטות ואחרי כי הוקל שגעונו מעט נשאת לו הבתולה בחו"ק כדת מו"י. ושוב לאחר החתונה איזה שבועות בא לו עוד הפעם בלבול הדעת ואח"כ ..ונתרצה לתת לה ג"פ. והבד"צ שם סדרו הגט ולא ידעו משום חשש שהי' על המגרש

א. עיין מסכת נדה דף נז עמוד ב

ובמגעות ובהיסטות - הלך אחר הרוב, מאי הלך אחר הרוב? לאו אם רוב ימיה טמאין - טמאה, ואף על גב דלא ארגשה! לא, אם רוב ימיה בהרגשה חזיא - טמאה,

עיין רש"י שם

אשה שלא מצאה כתם והרי היא מחזקת עצמה בספק נדה כגון שאין לה וסת ורגילה לראות תדיר ונגעה או הסיטה הלך אחר רוב ימיה אם רוב ימיה רגילה לראות מגעה והסיטה טמא ואף על גב דהשתא לא ארגישה.

ב. ואם ידוע לנו בהאיש שאנו דנים עליו שברוב ימיו הוא חלים אך מעוט ימיו הוא שוטה כיון דרוב ימיו הוא ימי חלימתו א"כ יש לנו לדון בנ"ד למיזל בתר רוב ימיו.